

IN V ŽARU ČUTIM

(Iz Sanj)

Ko ljubi on na meni vzvalovi,
jaz mislim, da je val morjá,
ki mi naplavlja v srčno kri
najglobljo globokost sveta.

Na steni dvoje senc stremi
v popolno zlitost, trepeti –
v dvosenci najine Strasti
nov čas začne se, krut konča.

Celeče nežen, pravi mož,
od mojih bokov, rok ovit,
kot od drhtečih, mehkih rož
morjá, me boža z njim in beli kit

je tu v bližini, nasmehljan...
Me boža z njim, moj človek-mož,
in céli v meni rano ran
in nje od tropov volčjih kož,

podobno ranjen kakor jaz
(kólikor moški to lahko jè)...
Šepeče balzam, med: "Te blazne stigme -- tvoj okras!
Zaradi njih se ljubiš, kot da poje

glas morske vile... O vse v meni vso te ljubi:
vseh ranjenosti, kar jih v svetu bridko rdi,
najmanj očitno... in še moč srca, upiranje pogubi,
prisili v molk... In lišpanje, ki nad tesnobno kri

te svojčas kakor droga je nosilo
čez mejo stvarnega..." A ne tja, kamor je najdražji mi
odnesel me in njega jaz: v nadzemsko zemskost -- v milo,
ubrano veličastje Dvoedine (BogBógine) prisotnosti, ki

v njej je, ljubi, še razvalovan
od kratkega mogotnega viharja
z duhovnim, s čustvenostjo presijan.
O moj zdrzljaj v ganotje se pretvarja...

Na moje prsi, belopena vala,
in na srce pod njimi svoja topla usta
polaga mi, kot bi polagal jih na grala
svetost... Lepota in dobrotu tu sta!

Kako zavetno, rodovitno, radostno -- živeti v dvoje, z njim!
Doživljati v objemu ga globokem -- milosti prelest!
In če zgodi se, da od njega, njega doživim

še spev, je le še en čar, le še ena zvezda več v tem vencu zvezd.

In vem, da biseri so tam,
kjer on se mi zalesketa v globinah ženskih: "Naj ti dam
še svoj studenec iz srca!..."

O ne bojim se več, ko name pade
njegova senca -- svetla luč.
In v žaru čutim: Ni je, ni pregrade!,
so vrata le in v vratih ključ...

SVETLOBA TELESA...

Da, še verjamem, da nekoč telo
se požlahtni in se z zavestjo dvigne
in da med dvema bo poslej tako:
nikdar od njiju sreča ne odšvigne,

le kak nesporazum -- a še bo pela
ljubezensko opojne serenade;
kot bi mehko na zemlji noč slonela,
z zvezdami, ki ima jih miriade,

zamaknjena v nje toplo, čarno silo,
z njo v veličastnem kozmičnem občutju --
tako bo z njima, ko kot mesec lilo
telo bo luč, drhtečo v prazasnutju...

UČLOVEČENJE

Ne, nismo, nismo še človeško bitje,
dokler, blesté, v nas božje ne razpne se,
kot roža roža ni, dokler povit je,
še nerazprt njen cvet, dokler ne nese,

odznotraj vsa obžárjena, v ta svet
medene, mile, mavrične lepote,
da zadehti po rajju spet in spet,
vse do peklenskih muk, do zle samote.

Ne, nismo, nismo še človeško bitje,
dokler ne najdemo se v njiju dveh,
ki zemlji dana sta za čisti greh --
v njem vsak teman, zadahel greh umit je.

Ne, nismo, nismo še človeško bitje,
dokler ni v nas ljubezen razprostrta,
dokler ne teče ko srebrna črta

globoke reke, za veselo klitje

vse zemske mnogoterosti, kipeča
iz vreca, ki ga v ljubljenu preliva
v najdražjo njen edini in umiva
ji s šepetanjem sluh srca: "O vzemi, moja sreča!"

VIZIJA

O bog, ta svet! Meglâ, ki vid ne more
prodreti skoz nje gosto, lepko tkivo,
meglâ intrig – ujeti v njej do zôre
stvari premilih več ne zna... Srhljivo

prižiganje grmad za vse drugačno,
ne tisto že sprejeto, ono drugo;
prostost, pravice zidane na fugo –
srce, svobode in pravice lačno.

Moj bog, ta svet! O žalostna daljava,
daljava od človeka do človeka...
pa teče istega življenja reka
skoz vse, skoz vse in isti mesec plava

nad vsemi in prav v vseh očeh zrcali
se isto sonce, ista luč odseva...
O bog, ta svet! Živali strah in reva,
ječanje zraka, vod, gozdov korali

otožno temni, klic na pomagánje.
O bog, ta svet! Le nekaj hipov sreča,
kresnica mila, sveti v tvoje sanje –
in se utrne. Spet tu biti ječa,

vsa mračna, se zazdi. In spet čakánje,
čakánje dolgo na kresnico novo.
O bog, ta svet! S stopinjo negotovo,
s telesom težkim kakor smrtno spanje,

tako drugačnim še od krila duše,
grestà po svoji poti dva, ki v njiju
vesolje ne odmeva in ki siju
zvezdá sta blizu le za hip. Na dnu še

vsa snovna, temna, gluha in surova – –
nekoč pa se iz njiju morebiti
osvobojen prikaže, kot zaklad odkriti,
njun pravi, njun ubrani, božji lik; iznova

takrat rodi se svet, v njem vse bo sveto:
življenje bilke, čunke, psa in kače...,
otrok in tistih, ki žive drugače,
o vseh in vsêga, saj čez svet razpeto

naročje njuno, iz telesa raslo,
iz njunega visokega telesa,
kot dobri žarki sončnega očesa
bo varovalo slednjo bit. Kot maslo

v teh žarkih nizke raztope strasti se,
da vse zadiha láchko in sproščeno,
ugasnejo grmade – ko se z ženo
bo moški z-družil, kot nikdar še ni se,

bogat dvojine, s preduhovljenim telesom,
in nov rodita čas, čas zdrav ko med...
da pesnik vzklikne z radostnim peresom
na večni list neba: *Ta svet! Ta svet!*

PSALM ZA KOBILICO

Ne zganeš več se, drobceno življenje,
spodmáknila so tla se ti spod skočnih nog
in zrak spod krhkih kril. Že grabi te venenje,
zeleno bitje; kakor mrki bog.

Moj topli dih, ki vso te je ovijal,
na tebi zdaj leži kot žalni pajčolan.
Skamnele so oči. Le kri (kdo je ubijal?)
žari ti skozenj kot toneči dan.

Kako je tvoja smrt mogočno tiha –
ah biti kakor ti, neznatna, mala stvar:
kot ti se vdati, ko vse manj in manj bo diha,
in položiti se na zlat oltar.

Kot ti živela si, tako živeti:
vsevdilj, vsevdilj zeleno, ves neznanski hip;
od blišča ljubiti le žarke, ki so speti
v ljubečo luč in rose čist razsip.

Spi, drobno bitje, spi,
naj bodo večni travniki ti sni.

POGOVOR S ČRVOM

Kako si lep!

Četudi nisi.
Lep ko cekin.
Ves dragocen.
O kakšni vtisi!
Poljub, drobižek, slep
od rojstva, in
poklon! Ker si.
Po božje ti si.